

Sygn. akt XVII AmA 73/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania R. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)w O.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 31 grudnia 2013 r. nr (...)

I. Oddala odwołanie.

II. Zasądza od R. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w O. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmA73/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes UOKiK, pozwany) po przeprowadzeniu postępowania w przedmiocie uchylenia prawomocnej decyzji Prezesa UOKiK nr (...) z dnia 13.03.2012 r. oraz w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu wobec R. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w O. (Przedsiębiorca, powód) wydał w dniu 31 grudnia 2013 r. decyzję nr (...), w której:

I. na podstawie art. 28 ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007 r. nr 50, poz. 331 ze zm.) dalej: uokik uchylił prawomocną decyzję Prezesa UOKiK nr (...) z dnia 13.03.2012 r.;

II. uznał stosowanie przez R. G. - (...) w O. we wzorcu umowy sprzedaży postanowień o treści wskazanej w decyzji, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 uokik i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 stycznia 2012 r.;

III. uznał działania R. G. - (...) w O., polegające na informowaniu w ulotkach reklamowych, że osoby uczestniczące w pokazie będą mogły poddać się zabiegowi przy użyciu „absolutnej nowości w rehabilitacji kręgosłupa" tj. zestawu do masażu (...), pomocnego w leczeniu określonych schorzeń oraz w instrukcji obsługi ww. urządzenia, że masaż

ww. produktem „łagodzi lub likwiduje” określone bóle, „wspomaga przywracanie funkcji mięśni w następstwie chorób mięśni i stawów oraz bezczynności po złamaniach, zwichnięciach” co sugeruje konsumentom właściwości lecznicze i rehabilitacyjne sprzedawanego przez ww. Przedsiębiorcę urządzenia, podczas gdy w rzeczywistości produkt ten jest urządzeniem relaksacyjnym i nie posiada ww. właściwości, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową określoną w art. 7 pkt 17 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. z 2007 r., nr 171, poz. 1206) za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 uokik i stwierdził zaniechanie jej stosowania w grudniu 2011 roku;

IV. uznał działania R. G. - (...) w O. polegające na informowaniu w instrukcji użytkowania materacy i poduszek (...), że:

a) materiał (...) wytwarzany jest przy użyciu opatentowanej formuły, podczas gdy w rzeczywistości formuła produkcji ww. materiału nie została opatentowana, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową określoną w art. 7 pkt 4 lit. b) ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym,

b) różnica między materacem (...) a materacem sprężynowym została potwierdzona naukowo,

podczas gdy w rzeczywistości Przedsiębiorca nie posiada udokumentowanych wyników badań naukowych potwierdzających ten fakt, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową wprowadzającą w błąd określoną w art. 5 ust. 1 i 3 pkt 2 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym

za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. art. 24 ust.

1 i ust. 2 pkt 3 uokik i stwierdził zaniechanie jej stosowania w grudniu 2011 roku;

V. uznał działania R. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w O. polegające na utrudnianiu konsumentom realizacji uprawnień określonych w **art. 2 ust. 1 i 3** ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. z 2000 r., nr 22, poz. 271 ze zm.) poprzez stosowanie we wzorcu umowy sprzedaży postanowień o treści: „Informuję, iż dostarczony mi towar zwrócę do Biura handlowego osobiście między godziną 9.00 a 15.00 w nieprzekraczalnym terminie 10 dni, po uprzednim uzgodnieniu z obsługą biura (...)” **oraz** W przypadku odstąpienia przez Kupującego od umowy **sprzedaży**, towary promocyjne **zakupione** w cenie 1 **zj** winny być niezwłocznie (tj. w terminie 3 dni) osobiście zwrócone Sprzedającemu w stanie niezmiennym”, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową określoną w **art. 4 ust. 1** ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. **art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3** uokik **i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1stycznia 2012r.;**

VI. uznał **działania R. G. - (...) w O. polegające na**

zamieszczaniu we wzorcu umowy sprzedaży postanowienia o treści: „ Termin

ustosunkowania się do zgłoszenia reklamacyjnego wynosi 21 dni liczonych od daty

dostarczenia towaru do Sprzedawcy” sprzecznego z art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca

2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu

cywilnego (Dz. U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176 ze zm.), co stanowi nieuczciwą praktykę

rynkową określoną w art. 5 ust. 1 i 3 pkt 3 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o

przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym za praktykę naruszającą zbiorowe

interesy konsumentów, określoną w art. **art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3** uokik **i stwierdził**

zaniechanie jej stosowania z dniem 1stycznia 2012r.;

VII. uznał działania R. G. - (...) w O. polegające na wprowadzającym w błąd informowaniu konsumentów o treści przysługującego im uprawnienia do odstąpienia od umowy sprzedaży zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa poprzez zamieszczanie we wzorcu umowy sprzedaży postanowienia o treści: „W przypadku odstąpienia od umowy, Kupujący zobowiązuje się do **zapłacenia** Sprzedającemu kwoty równej 20% określonej powyżej **ceny** towaru tytułem pokrycia kosztów, jakie ponosi Sprzedający w **związku z** realizacją niniejszej umowy”, co sugeruje, wbrew brzmieniu **art. 2 ust. 3** ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. z 2000 r., Nr 22, poz. 271 ze zm), iż skorzystanie z uprawnienia do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa jest odpłatne i stanowi praktykę rynkową wprowadzającą w błąd określoną w **art. 5 ust. 1 i 3 pkt 4 w zw. z art. 4 ust. 1** ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w **art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3** ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1stycznia 2012r.**

VIII. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik **nałożył** na R. G. - (...)

w O. w związku z naruszeniem zakazu:

1. o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 uokik, w zakresie opisanym w pkt **II** sentencji niniejszej decyzji, **kareę pieniężną** w wysokości 2.376 zł,
2. o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik, w zakresie opisanym w pkt **III** sentencji niniejszej decyzji, **kareę pieniężną** w wysokości 3.960 zł,
3. o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik, w zakresie opisanym w pkt **IV** sentencji niniejszej decyzji, **kareę pieniężną** w wysokości 2.640 zł,
4. o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik w zakresie opisanym w pkt **V** sentencji niniejszej decyzji, **kareę pieniężną** w wysokości 5.280 zł,
5. o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik w zakresie opisanym w pkt **VI** sentencji niniejszej decyzji, **kareę pieniężną** w wysokości 2.640 zł,
6. o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik w zakresie opisanym w pkt **VII** sentencji niniejszej decyzji, **kareę pieniężną** w wysokości 5.280 zł.

R. G. w złożonym odwołaniu zarzucił przedmiotowej decyzji błąd w ustaleniach faktycznych, będących podstawą do przyjęcia przez Prezesa UOKiK, iż wysokość osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2012 roku przychodu, będącego podstawą do ustalenia wysokości kary pieniężnej, nie powinna być pomniejszona o wysokość przychodu w kwocie (...)zł uzyskanego przez Przedsiębiorcę w ramach prowadzonej działalności gospodarczej z tytułu sprzedaży detalicznej wyrobów tytoniowych, prowadzonej w wyspecjalizowanych sklepach.

Na podstawie przedstawionego zarzutu powód wniósł o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji w części, tj. w zakresie punktu VIII (ppkt 1 - 6);

ewentualnie

- zmianę decyzji w części – punkt VIII (ppkt1 - 6) i ustalenie, iż wysokość przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę R. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w roku 2012, będącego podstawą do ustalenia wysokości kary pieniężnej wyniosła (...)zł a nie jak wskazano w uzasadnieniu decyzji (...) zł;

- zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie odwołania powód wskazał, że do zakresu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, według Polskiej Klasyfikacji Działalności z 2007 r. należy:

„Pozostała sprzedaż detaliczna prowadzona poza siecią sklepową, straganami i targowiskami – kod (...)” oraz

„Sprzedaż detaliczna wyrobów tytoniowych prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach – kod (...)”.

Przedsiębiorca podkreślił, iż przychód, jaki osiąga z tytułu sprzedaży detalicznej wyrobów tytoniowych stanowi znaczący procent uzyskiwanego przez niego całkowitego przychodu.

Wskazał, że w 2012 r. z prowadzonej działalności gospodarczej uzyskał przychód łączny w wysokości (...)zł. W ramach tej kwoty przychód uzyskany ze sprzedaży papierosów wynosił (...)zł, a przychód ze sprzedaży detalicznej prowadzonej poza siecią sklepową, straganami i targowiskami - (...)zł.

W ocenie powoda, mając na uwadze treść art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik należy domniemywać, iż intencją ustawodawcy było, aby wysokość nakładanej decyzją sankcji finansowej była uzależniona od wysokości faktycznie osiągniętego przychodu, ale uzyskanego przez przedsiębiorcę z działalności podlegającej kontroli. Wobec tego przy ustalaniu wysokości nałożonych w decyzji kar pieniężnych Prezes UOKiK powinien przyjąć za punkt wyjścia przychód w kwocie (...)zł, uzyskany przez Przedsiębiorcę z działalności, której dotyczy zaskarżona decyzja. Przy ustalaniu wysokości kary organ powinien uwzględnić również funkcje represyjną i wychowawczą kary.

Ponadto, zdaniem powoda, Prezes UOKiK przy ustalaniu wysokości kar zastosował kryteria procentowe naliczania kar w sposób niewspółmierny do dokonanych przez Przedsiębiorcę naruszeń. Powód wskazał na zróżnicowanie stwierdzonych decyzją naruszeń po względem ich szkodliwego oddziaływania na interesy konsumentów. Większość z nich stanowiły naruszenia na etapie przedkontraktowym, uznawane przez Prezesa UOKiK za łagodniejsze.

Powołał się na istnienie w sprawie okoliczności łagodzących, polegających na zaniechaniu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Podkreślił, że zmienił treść wzorca umownego jeszcze przed wydaniem decyzji z 13 marca 2012 r. nakładającej to zobowiązanie i od 1 stycznia 2012 r. stosował wyłącznie nowe wzorce umowne, w czasie postępowania aktywnie współdziałał z Urzędem, udzielał wyczerpujących informacji i składał stosowane dokumenty. Oświadczył, że niewykonanie nałożonego na niego w decyzji z dnia 13 marca 2012 r. zobowiązania do przedłożenia konsumentom propozycji zmian do zawartych umów było zachowaniem nieumyślnym i niezamierzonym. Wynikało z przekonania, iż należyte wykonanie zobowiązania polega na sformułowaniu i wprowadzeniu nowego wzorca umowy.

Zdaniem powoda edukacyjne i wychowawcze aspekty przeprowadzonego postępowania zostały osiągnięte w odniesieniu do niego jeszcze przed nałożeniem kary pieniężnej.

Skarżący zarzucił, że mimo, iż wprowadził zweryfikowane zapisy wzorca umowy i wyeliminował wszystkie postanowienia mogące naruszać zbiorowe interesy konsumentów, Prezes UOKiK nie uwzględnił tych okoliczności i nie nałożył w decyzji kar adekwatnych do dokonanych naruszeń.

Prezes UOKiK w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Podtrzymał stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji i stwierdził, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazał, iż zgodnie z treścią art. 4 pkt 15 i art. 106 ust.1 pkt 4 uokik za podstawę do naliczenia kary pieniężnej przyjmuje się przychód uzyskany przez przedsiębiorcę w roku podatkowym poprzedzającym rok wydania decyzji, obliczony zgodnie z przepisami o podatku dochodowym. Stwierdził, iż nie ma więc jakichkolwiek podstaw do uznania stanowiska powoda, że „intencją ustawodawcy było uzależnienie wysokości sankcji finansowej od wysokości

faktycznie uzyskanego przychodu ale z zakresu działalności podlegającej kontroli (...)”. Zaznaczył, iż w przypadku gdy przychody z działalności, której dotyczy naruszenie, stanowią niewielką część przychodów przedsiębiorcy, możliwe jest obniżenie kwoty bazowej kary maksymalnie o 80 %. Celem takiego działania jest uniknięcie sytuacji, w której z tytułu naruszenia związanego z niewielką częścią działalności przedsiębiorcy nakładana byłaby nieproporcjonalnie wysoka kara pieniężna, ustalona na podstawie całego przychodu przedsiębiorcy. Nie dochodzi więc do obniżenia kwoty przychodu stanowiącego podstawę do naliczenia kary, ale jedynie zmniejszenia kwoty bazowej.

Prezes UOKiK powołał się na swoje stanowisko w tej kwestii, przedstawione w opublikowanych Wyjaśnieniach w sprawie ustalania wysokości kar pieniężnych za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Pozwany zauważył, że z działalności będącej przedmiotem analizy w zaskarżonej decyzji powód uzyskał ponad (...) przychodu, a z tytułu sprzedaży wyrobów tytoniowych uzyskał niewielki procent całości dochodów. Nie było więc przesłanek do obniżenia kwot bazowych poszczególnych kar.

Odnośnie zarzutu niezastosowania kryterium adekwatności kar do stwierdzonych naruszeń Prezes UOKiK podkreślił, że przy ustalaniu wysokości nałożonych na powoda kar uwzględnił wszystkie okoliczności wymienione w art. 111 uokik, co zostało opisane w zaskarżonej decyzji.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

R. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) jest podmiotem wpisanym do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Przedsiębiorca prowadzi głównie działalność w formie sprzedaży towarów poza lokalem przedsiębiorstwa.

(Dowód: CEiIDG– k. 26 akt sądowych.)

W ramach pokazów prowadzonych w miejscowościach uzdrowskich na terenie całego kraju zawiera z konsumentami umowy sprzedaży wyrobów relaksacyjnych, jak zestawy masujące, materace i zestawy pościelowe z owczej wełny, oraz komplety garnków i innych akcesoriów.

W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezes UOKiK ustalił, że Przedsiębiorca wykorzystując w prowadzonej działalności gospodarczej wzorce umowy sprzedaży, ulotki reklamowe i instrukcje obsługi określonych produktów może stosować praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów.

W toku postępowania Przedsiębiorca zobowiązał się do podjęcia działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom ustawy i złożył wnioski o wydanie decyzji w trybie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

(Dowód: pismo powoda z dnia 6.12.2011 r. k.55 akt adm.)

Decyzją z dnia 13 marca 2012 r. nr (...) Prezes UOKiK zobowiązał Przedsiębiorcę do podjęcia w terminie 3 miesięcy określonych w niej działań. Decyzja uprawomocniła się w dniu 29 marca 2012 r.

(Dowód: decyzja nr (...) – k. 101 akt adm.)

Po ustaleniu, że Przedsiębiorca w określonym terminie nie wywiązał się z nałożonych prawomocną decyzją obowiązków informacyjnych Prezes UOKiK, postanowieniem z dnia 14 września 2012 r. wszczął postępowanie w przedmiocie uchylecia prawomocnej decyzji z 13 marca 2012 r. oraz w sprawie podejrzenia stosowania przez Przedsiębiorcę objętych decyzją nr (...) praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

(Dowód: postanowienie - k.200 akt adm.)

Pismem z dnia 16 października 2013 r. Prezes UOKiK wezwał Przedsiębiorcę do podania informacji dotyczących osiągniętego w 2012 r. przychodu, oraz stosowanych aktualnie w obrocie z konsumentami wzorców umów ze wskazaniem, od jakiej daty nowe wzorce zostały wprowadzone i kopii 5 umów zawartych w ostatnich trzech miesiącach

z ich wykorzystaniem, wszystkich stosowanych aktualnie w obrocie z konsumentami ulotek reklamowych i ogłoszeń o pokazach, oraz wszystkich stosowanych aktualnie instrukcji obsługi i użytkowania.

(Dowód; wezwanie z dnia 16.10.2013 r. – k. 556 akt adm.)

Ze złożonych informacji i dokumentów wynika, że Przedsiębiorca zmienił treść wykorzystywanego w obrocie z konsumentami wzorca umownego, stosowanych ulotek reklamowych, oraz instrukcji obsługi i instrukcji użytkowania sprzedawanych towarów w sposób zgodny z zaleceniami Prezesa UOKiK i zaprzestał stosowania działań mogących naruszać zbiorowe interesy konsumentów.

W roku 2012 Przedsiębiorca osiągnął przychód w wysokości (...)zł.

(Dowód: pismo powoda – k. 557 akt adm.)

Na podstawie dokonanych ustaleń Prezes UOKiK wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W złożonym odwołaniu powód nie kwestionował ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę do uchylenia decyzji Prezesa UOKiK z 13 marca 2012 r. nr (...), zobowiązującej Przedsiębiorcę do podjęcia działań zmierzających do zaniechania naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Również pozostałe okoliczności faktyczne, stanowiące podstawę do wydania zaskarżonej decyzji nie były między stronami sporne. W odwołaniu powód zarzucił nieprawidłowe przyjęcie w zaskarżonej decyzji jako podstawy do ustalenia wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej, całkowitej wysokości faktycznie osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2012 r. przychodu, a nie wyłącznie przychodu uzyskanego z działalności, której dotyczyła zaskarżona decyzja.

W myśl art. 4 pkt 15 uokik pod pojęciem przychodu rozumie się łączną wartość całego uzyskanego przez przedsiębiorcę w danym roku podatkowym przychodu w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym. Zgodnie z przyjętą w tych przepisach zasadą wszystkie przychody danego podatnika, bez względu na źródło ich pochodzenia, rozliczane są łącznie. Ponadto w art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik mowa jest karze pieniężnej jako odpowiednim procencie od przychodu przedsiębiorcy. W powołanym przepisie ustawodawca nie zawarł żadnej wzmianki, która wskazywałaby, że przy ustalaniu kary pieniężnej Prezes UOKiK uwzględnia tylko tę część przychodu, która została uzyskana przez przedsiębiorcę z działalności będącej przedmiotem oceny w zaskarżonej decyzji, przy wykonywaniu której przedsiębiorca dopuścił się naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Mając na uwadze, że zarówno w doktrynie prawa ochrony konkurencji jak i w dotyczącym tej kwestii orzecznictwie sądowym brak jest przykładów innego rozumienia pojęcia przychodu, jaki należy przyjmować za podstawę ustalenia kary pieniężnej, oraz okoliczność, że powód w odwołaniu nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swego stanowiska, uznać należało, iż przedstawione w odwołaniu twierdzenie, dotyczące intencji ustawodawcy w zakresie przychodu, który ma stanowić podstawę do ustalania kary pieniężnej w związku z naruszeniem przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie zasługują na uwzględnienie.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK w szczegółowy i wyczerpujący sposób przedstawił sposób wyliczenia kar pieniężnych, nałożonych z tytułu poszczególnych działań powoda naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Dla każdej formy stwierdzonej praktyki ustalił odrębnie wartość kwoty bazowej. Dwa rodzaje praktyki były stosowane na etapie przedkontraktowym, a trzy – na etapie zawierania kontraktu. Stwierdzone naruszenie miało charakter nieumyślny. Nie było też podstaw do uwzględnienia przy ustalaniu kar okoliczności obciążających. Okolicznością mającą wpływ na obniżenie wysokości kary był fakt zaprzestania stosowania poszczególnych praktyk.

Zdaniem Sądu przy ustalaniu wysokości kar nałożonych z tytułu wskazanych naruszeń Prezes UOKiK uwzględnił wszystkie elementy wymienione w Wyjaśnieniach w sprawie ustalania wysokości kar pieniężnych za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Prawdłowo przyjął jako podstawę ustalenia kwoty bazowej wysokość całego przychodu uzyskanego przez powoda we wszystkich formach prowadzenia działalności gospodarczej.

Uwzględnił wagę poszczególnych naruszeń i okres stosowania praktyki. Przy miarkowaniu kar uwzględnił określone w art. 111 uokik kryteria wymiaru kary, mając na uwadze, że nałożona kara powinna spełniać należące do niej funkcje represyjną, prewencyjną, edukacyjną i wychowawczą. W ocenie Sądu określona w decyzji kara pieniężna w łącznej wysokości 22 176 zł, co nie przekracza poziomu (...) uzyskanego przez powoda przychodu, została ustalona z uwzględnieniem możliwości finansowych powoda w wysokości nie stwarzającej zagrożenia dla jego płynności finansowej. Wysokość ustalonej w decyzji kary mieści się w granicach określonych w art. 106 ust. 1 uokik.

Przy ocenie podniesionych w odwołaniu argumentów dotyczących ustalenia wysokości nałożonej kary uwzględnić należało, że powód jako profesjonalista, powinien podejmować działania w celu wykluczenia możliwości nawet nieumyślnego naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Ponadto z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, że powód nie wykonał w terminie nałożonych na niego obowiązków, określonych w decyzji nr (...). Przedstawione w odwołaniu stanowisko, dotyczące spełnienia w odniesieniu do powoda aspektu edukacyjnego i wychowawczego kary przed jej nałożeniem, nie znajdowało potwierdzenia w ustaleniach faktycznych sprawy.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie jako bezzasadne – art. 479^{31a} § 1 k.p.c.

O zasądzeniu od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz.